

הרב שלמה זלמן לעהרער

צאנז, אנטוורפן

אוצר החיים

רשמי ביקוריהם של ראשי יח"ל בצאנז

פרק זכרונות מק"ק צאנז

אוצר החיים

הגאון ר' מאיר שפירא שעמד בראש ישיבת חכמי לובלין, הופיע לעיירתנו בשנת תרצ"ב לצורך התרמה להחזקת הישיבה, בבואו קבלו פניו ברחוב העיר כל בני העיירה ובראשם המרא דאתרא הגאון רבי אריה לייבוש הלברשטם. ר' שלום יונה טענצער הי"ד תרם להצלחת המגבית, הוא אף נדב מהונו סכום כסף הגון עבור יח"ל מלבד סכומים נוספים שאסף מנדיבים. הוקם ועד להצלחת המשימה ובראשותו עמדו ר' יוסף זעהמאן הי"ד ואליעזר ליפשיץ הי"ד.

רבי מאיר שפירא האיר את העיירה כולה בפירותיו וברעיונותיו הנשגבים, בשבת בזמן שדרשתו נשאה ברמה, היה בית הכנסת מלא מפה לפה ואנשים רבים נאלצו לאלתר עבורם מקום לא מקום, העידו על כך החלנות הרבים ששמשו כמקום האזנה.

אחד מנושאי שיחתו היה ה"חנוך לנוער": משה רבינו אמר לפרעה: "בנעורינו ובזקנינו נלך, בבנינו ובבנותינו... כי חג ה' לנו"..., פתח בזאת ר' מאיר את נאומו, והמשיך, ומה פרעה השיב לו? "יהי כן ה' עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם". משה רבינו במיוחד לא הזכיר בדבריו שרוצה לקחת גם את הטף, אך פרעה הזכיר הטף, כי הרגיש בזה שמשה לא רוצה להשאיר במצרים את הטף, מפחד שמא פרעה יעבירם על הדת ויעשה מהם גויים. לכן, התבטא משה רבינו ע"ה כי חג ה' לנו, יש לנו חג יהודי, אשר על כן מוכרחים אנו לקחת עמנו את הטף ובלי הטף אין זה יום טוב עבורינו. רק בנעורינו ובזקנינו נלך, הנוער מוכרח ללכת ולראות את דרך היהדות ולהתחנך אצל הזקנים. דרכו של הנער בעם ישראל מעוצבת מן ההתחלה, וגם כי ישכיל לא יסור מדרך זו.

→ "ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו", ציטט רבי מאיר שפירא בהדגישו את גנות המחלוקת, עפ"י רש"י החלו מריבות זו עם זו, זאת אומרת: עלי יניח צדיק את ראשו, זאת אומרת: עלי יניח צדיק את ראשו. מיד עשאו הקב"ה אבן אחת, וזהו שנאמר: "ויקח את האבן אשר שם מראשותיו". ולכאורה קשה אם כבר התרחש הנס שמכל האבנים נהיתה אבן אחת גדולה מסביבו, מדוע איפוא לא התרחש נס גדול יותר שמכל האבנים ייעשה כר הגון לראשו של יעקב אבינו? אך התירוץ הוא: שממחלוקת – (התחילו מריבות זו עם זו) לכל היותר מה שיכול לצאת הוא: אבן גדולה, אבל לא כר נוח שעליו אפשר יהיה להניח את הראש.